

[Dohrmann]

indgreb, hvor man giver lidt hist og stjæler lidt pist, mens resultatet i alle tilfælde bliver, at vores erhvervsliv bliver belemret med nogle ekstra omkostninger, burde man have fulgt fremskridtspartiets forslag om at give nogle skattelettelser og forlænge overenskomsterne uændret i 2 år. Derved ville lønmodtagerne have fået en lønfremgang – vel at mærke en reel lønfremgang, én, de kunne disponere over.

Det, der sker nu, er, at man giver nogle få procent. Så kommer skatteminister Isi Foighel og stjæler det meste af det. Resten bliver udhulet i form af prisstigninger på varerne. Dermed er lønmodtagerne ikke bedre stillet, nærmere dårligere stillet. Virksomhederne bliver også dårligere stillet, for hver eneste krone, der ryger på omkostningssiden, ligger selvfølgelig som en tung dyne over det hele og bevirker, at man ikke kan sælge sine varer til konkurrencedygtige priser.

Det er vejen frem, hvis man virkelig mener, at vi skal have gang i produktionen og beskæftigelsen, som hr. Niels Helveg Petersen så smukt sagde for et øjeblik siden. Men man har valgt at gå den anden vej. Det skal regeringen kritiseres for. Der er absolut ingen grund til at rose regeringen for nogen som helst ting i denne forbindelse.

Vi har foreslået skattelettelser. Regeringen har valgt det modsatte. Regeringen var enig med os under valgkampen. Regeringen følger nu socialdemokraternes tanker om højere skatter, højere afgifter, højere omkostninger. Det er trist.

Vore få mandater kan desværre ikke ændre ret meget på nuværende tidspunkt, men jeg håber så sandelig, at de mange vælgere, der ved sidste valg stemte på det konservative folkeparti, fordi det var fornuftige ord, der faldt derfra, næste gang besinder sig og finder ud af, at ord er ét, handling – i hvert fald her i folketinget – noget helt, helt andet.

Ove Jensen (FP):

Hvis man sammenligner regeringens lovpakke med fremskridtspartiets forslag til lønning af overenskomstsituationen ved en lønstigning gennem skattelettelser, ved at forhøje den skattefrie bundgrænse med 5.000 kr. i 1985 og 8.000 kr. i 1986, så vil man se, at der er en himmelråbende forskel på de to løsningsmodeller.

Den afgørende forskel ligger i, at efter fremskridtspartiets forslag om skattelettelser og en stort set uændret forlængelse af overenskomsterne ville alle, såvel lønmodtagere som virksomheder, få deres forhold forbedret. Lønmodtagerne ville ved skattelettelserne få en forbedret realløn, og virksomhederne ville få en uændret lønudgift, altså en imødekommelse af begge parter ønsker. Når virksomhedernes udgifter ikke stiger, kan priser og omkostninger holdes på et lavere niveau, hvilket er en afgørende forudsætning for at skabe mere beskæftigelse og mere valutaindtjening, og dermed er grundlaget skabt for at få betalingsbalanceunderskuddet ud af verden.

Fremskridtspartiets løsningsmodel om lønstigning gennem skattelettelser ville derfor skabe bedre forhold for alle, uanset hvad man beskæftiger sig med.

Regeringens lovpakke vil derimod medføre stærkt forringede vilkår for alle. Lønmodtagerne får en stærkt forringet realløn, og i stedet for de skattelettelser, de ville have fået efter fremskridtspartiets forslag, får de nu en skatteforhøjelse igennem den bundne opsparing, for uanset om man kalder det bunden opsparing eller ej, er realiteten, at der er tale om en ny skatteforhøjelse. Beløbet, der skal indbetales, bliver ikke forrentet – om det nogen sinde bliver udbetalt, er vel tvivlsomt – og under alle omstændigheder er over halvdelen af realværdien af beløbet gået tabt. Derfor kan det ikke bortforklares, at der her er tale om en ny skatteforhøjelse.

På trods af at finansministeren den 15. marts her fra folketingets talerstol erklærede, at han var helt enig med sin forgænger, Henning Christophersen, i, at det ville være ødelæggende for den fremtidige produktion og beskæftigelse her i landet med en forhøjet selskabsskat, kommer regeringen nu med en 25 pct.s skatteforhøjelse for vore virksomheder. En så chokerende skatteforhøjelse vil sluge hele den kapital, der skal bruges til de nyinvesteringer, som er en nødvendig forudsætning for at skabe flere arbejdspladser og mere produktion.

Den begyndende optimisme, der har været i erhvervslivet, vil omgående blive afløst af håbløshed og pessimisme, og der vil ske nøjagtigt det samme som ved alle tidligere skatteforhøjelser: det vil kun få negative virkninger på hele samfundsøkonomien, herunder